

[Fuglsang.]

bortfaldet og erstattet af adgangen til at anvende disciplinarmidler; men vi mener også, at disse giver for meget magt til cheferne, så meget desto mere som sådanne afgørelser ikke kan indbringes for retten. Nu vil jeg selvfølgelig ikke skære alle militære chefer over én kam, men jeg overdriver ikke, når jeg siger, at deres klassemæssige sammensætning og dermed deres opdragelse og interesser ikke helt på demokratisk vis genspejler befolkningens sammensætning og altså heller ikke de værnepligtiges eller dem, som disse love angår. Jeg ved godt, at det samme kan siges om almindelige dommere, men her sætter den civile lovgivning og noget større offentlighed visse grænser for, hvor langt man kan gå.

Blandt de disciplinære straffe finder jeg adgangen til at forbyde udgang i 14 dage lovlig lang, ligesom jeg er bange for adgangen til at overflytte folk til anden tjeneste. Det kan jo i givet fald misbruges til på den måde at skaffe sig af med f. eks. en talsmand, som man finder lidt ubekvem.

Af andre straffe end disciplinære er der bødestrafen, og jeg har godt nok hørt, at den betragtes som en mildnelse, men når man tænker på de økonomiske forhold for soldaterne eller dem, som loven angår, kan den jo være streng nok.

Principielt er vi som sagt imod denne lovgivning. Vi har ligesom hr. Kurt Brauer ikke den mest ubetingede tillid til de to ankeinstanser: disciplinarnævnet og ankenævnet, og det er uden større håb om forbedringer, jeg venter, at forslagene vil gå i udvalg.

Wilhelm (VS):

Jeg skal gøre det meget kort. Vi finder det ganske enkelt latterligt at tilstræbe en harmonisering af sanktionsmulighederne over for civile arbejdspligtige og sanktionsmulighederne over for militære værnepligtige. Selvfølgelig kan man godt anlægge en optimistisk synsvinkel på det og sige, at det dog tyder på en vis realitetssans, når man efterhånden er nået dertil, at alvoren i udeblivelse fra denne krigsmagt, som vi oprettholder her i landet, at alvoren i dette for landets sikkerhed så afgørende ikke skal taksæres til mere end ca. det dobbelte af

alvoren i at udeblive fra brugttøjsorteringen på Kofoeds Skole.

Men der er ikke, som den radikale ordfører var inde på, tale om nogen entydig civilisering af sanktionsmulighederne med de lovforslag, der ligger her. Det kan se ud til det, hvis man bare sammenligner punktum for punktum med Bertel Dahlgaards gamle lov fra 1933, som jo stort set er den, der står ord til andet på disse paragraffer i dag, og som skulle ændres med det foreliggende. Men man glemmer jo, at den har udhulet sig selv, at de sanktionsmuligheder i den gamle lov, man her vil erstatte med de såkaldte disciplinarmidler, i virkeligheden ikke har fungeret i adskillige år og ikke kan fungere, og nu prøver man at sætte noget andet ind, som man måske kan bringe til at fungere. De gamle sanktionsmidler med husarresten og vagtarresterne og alt det dér, som jo i øvrigt var meget hyggeligt for dem, der blev ramt af det — det kan jeg da sige af erfaring; og at de ikke var særlig velegnede til at kue folk, kan jeg da også sige af erfaring — men altså, disse gamle sanktionsmuligheder har jo reelt ikke eksisteret, i hvert fald ikke for dem, der rammes af forslag nr. 166, altså de civile arbejdspligtige, ganske enkelt af den årsag, at man har udstationeringsordningen, hvad man ikke havde på salig Dahlgaards tid. De er simpelt hen væk; jeg kan ikke forestille mig muligheden for at lave husarrest på alle udstationeringsstederne, og det er det, man nu erstatter med noget andet. Jeg har også svært ved at forestille mig, at man i praksis kan håndhæve de alternative sanktionsmuligheder, altså de såkaldte disciplinarmidler, man nu søger at sætte i stedet for ved denne harmonisering. For mig virker det som et stykke skrivebordsarbejde. Man har ønsket harmonisering, og man har under hele denne harmonisering, som vi i øvrigt ikke har nogen som helst sympati for, simpelt hen glemt, at der i mellemtiden er sket det, at militærnægtere f. eks. ikke længere befinder sig på disse kasernelignende lejre undtagen i en meget, meget kort periode, men rent faktisk er udstationeret nogle steder, forhåbentlig hos forholdsvis fornuftige almindelige mennesker, der ikke som de gamle lejrledelser nogen sinde kunne drømme om at effektuere denne slags disciplinarmidler.